

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **XXX**, nar. **XXX**
                              t. č. **XXX**

proti

žalovanému: **Městský soud v Praze**
                              se sídlem Spálená 2, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.10.2019 č.j. 4T 4/2009 vydanému ve věci návrhu žalobce na zastavení daňových exekucí VS 5600023012, VS 5600027910 a VS 5600001210

takto:

- I.   Žaloba se zamítá.
- II.   Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Dne 14.10.2019 byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena žaloba, kterou žalobce brojil proti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 3.10.2019 označenému v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým soud v pozici správce daně zamítl návrh žalobce na zastavení daňových exekucí vedených pro žalobcem nezaplacené daňové pohledávky představující náklady spojené s vedením trestního řízení vůči jeho osobě u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 4 T 4/2009, vedené pod VS 5600023012, VS 5600027910 a VS 5600001210. Žalobce v žalobě navrhl, aby Nejvyšší správní soud zastavil daňové exekuce srážkami ze mzdy a jiných příjmů.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. Nejvyšší správní soud postoupil výše uvedenou žalobu Městskému soudu v Praze jako soudu věcně a místně příslušnému. Městský soud v Praze následně Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby věc přikázal jinému než místně příslušnému soudu podle § 9 s. ř. s. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 6.2.2020 č.j. Nad 221/2019-26 návrh na delegaci zamítl s tím, že skutečnost, že žaloba směřuje proti Městskému soudu v Praze jako žalovanému, sama o sobě nezavdává důvodné pochybnosti o nepodjatosti všech soudců tohoto soudu.
3. Ze spisů Městského soudu v Praze, odboru ekonomického, vyplývá, že soud coby správce daně rozhodl podle § 178 odst. 1, 5 písm. a) ve spojení s § 187 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) o nařízení těchto daňových exekucí:
  - daňové exekuce nařízené exekučním příkazem ze dne 10.10.2012, VS 5600023012, sp. zn. 4 T 4/2009, na srážku z pracovní odměny žalobce coby osoby ve výkonu trestu odnětí svobody, k uspokojení daňové pohledávky ve výši 5 999 Kč spolu s náklady exekučního řízení ve výši 500 Kč, která vznikla na základě usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12.9.2012, sp. zn. 4 T 4/2009, jímž soud uložil žalobci nahradit náklady řízení o povolení obnovy řízení paušální částkou 6 000 Kč,
  - daňové exekuce nařízené exekučním příkazem ze dne 1.2.2013, VS 5600001210, sp. zn. 4 T 4/2009, na srážku z pracovní odměny žalobce coby osoby ve výkonu trestu odnětí svobody, k uspokojení daňové pohledávky ve výši 13 000 Kč spolu s náklady exekučního řízení ve výši 500 Kč, která vznikla na základě usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30.12.2009, sp. zn. 4 T 4/2009, jímž soud uložil žalobci nahradit náklady trestního řízení paušální částkou 13 000 Kč,
  - daňové exekuce nařízené exekučním příkazem ze dne 1.2.2013, VS 5600027910, sp. zn. 4 T 4/2009, na srážku z pracovní odměny žalobce coby osoby ve výkonu trestu odnětí svobody, k uspokojení daňové pohledávky ve výši 10 000 Kč spolu s náklady exekučního řízení ve výši 500 Kč, která vznikla na základě usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3.9.2010, sp. zn. 4 T 4/2009, jímž soud uložil žalobci nahradit náklady trestního řízení paušální částkou 10 000 Kč.
4. Žalobce dne 18.8.2019 požádal žalovaného o zastavení všech shora uvedených daňových exekucí, a to s odkazem na § 290 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“). Žalovaný napadeným rozhodnutím této žádosti nevyhověl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že si je vědom toho, že žalobce není ve věznici pracovně zařazen, a není proto možné provádět srážky z pracovní odměny osoby ve výkonu trestu odnětí svobody, nicméně do ukončení výkonu trestu (který je stanoven na 23.12.2029) ještě žalobce pracovně zařazen být může, a pohledávky tak budou moci být hrazeny z této pracovní odměny. Žalobce je v produktivním věku a je zde předpoklad jeho pracovního zařazení ve výkonu trestu. Skutečnost, že momentálně není zaměstnán, nemůže být zákonným důvodem pro zastavení daňové exekuce. Žalovaný rovněž uvedl, že podle daňového řádu nemá jinou možnost evidence daňové pohledávky u věznic, v níž žalobce vykonává trest odnětí svobody, než vyhotovit exekuční příkaz na srážku z pracovní odměny žalobce.
5. V žalobě žalobce namítl, že žalovaný tím, že nevyhověl jeho návrhu na zastavení daňových exekucí, postupoval v rozporu s § 290 odst. 1 o.s.ř., jakož i s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 30.1.2012 sp. zn. 20 Cdo 3102/2012. Pohledávky, které vznikly na základě

exekučních titulů - usnesení vydaných podle § 152 odst. 1 písm. e) zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (dále jen „trestní řád“), které žalobci ukládají nahradit náklady trestního řízení, se staly od 1.1.2012 daňovými pohledávkami, a to po nabytí účinnosti zákona č. 459/2011 Sb., kterým se mění trestní řád (dále jen „zákon č. 459/2011 Sb.“). Žalobce poukázal na to, že podle § 177 odst. 1 daňového řádu se při daňové exekuci postupuje podle občanského soudního řádu, nestanoví-li daňový řád jinak. Podle § 290 odst. 1 o.s.ř. soud na návrh plátce mzdy nebo povinného zastaví výkon rozhodnutí srážkami ze mzdy, pokud povinný po dobu jednoho roku nepobírá mzdu buď vůbec, nebo alespoň v takové výši, aby z ní mohly být srážky prováděny.

6. Žalobce namítl, že vykonává trest odnětí svobody od roku 2007, po celou dobu není pracovně zařazen a nepobírá žádný postižitelný příjem. Ačkoliv ke svému návrhu na zastavení daňových exekucí přiložil potvrzení XXX o tom, že není pracovně zařazen a nemá žádný jiný příjem, žalovaný odmítl jeho návrhu na zastavení daňových exekucí vyhovět s odůvodněním, že by žalobce v budoucnu mohl být pracovně zařazen. Podobné spekulace o budoucím příjmu však § 290 odst. 1 o.s.ř. nepřipouští, naopak výslovně stanovuje absenci příjmů povinného i jeho nezaměstnanost jako důvod pro zastavení výkonu rozhodnutí. Žalobce podotkl, že mu byl uložen trest odnětí svobody v době trvání 22 let, přičemž po propuštění bude vyhoštěn na Ukrajinu. Nemá české zdravotní pojištění ani pracovní povolení, takže se, pokud jde o případné pracovní zařazení, nachází ve značně znevýhodněné pozici. České věznice jsou dle žalobce přeplněné, pracovní příležitost se zdaleka nevztahuje na všechny odsouzené a pracovní zařazení lze označit za velkou odměnu pro několik málo vyvolených. Žalobce ve svém postavení vyhoštěného cizince nemá oproti ostatním vězňům – českým státním občanům žádné šance. Předpoklad jeho pracovního zařazení, z něhož vychází žalovaný, se proto žalobci jeví jako zjevně nedůvodný a nerealistický, stejně jako vymahatelnost daňových pohledávek po jeho propuštění z výkonu trestu. Žalobce v domovské zemi ztratil veškeré rodinné, sociální i pracovní vazby a nebude mít žádné finanční prostředky. Představa úspěšného vymožení daňových pohledávek žalovaným se tedy žalobci jeví jako absurdní.
7. Žalobce dále poukázal na to, že se již několik let marně snaží o to, aby byl předán k vykonání trestu odnětí svobody na Ukrajinu, kde by zaručeně našel i při výkonu trestu odnětí svobody pracovní uplatnění ve svém oboru, mohl by dostávat mzdu a mj. i uhradit daňové pohledávky vymáhané žalovaným v předmětných daňových exekucích. Uzavřel, že v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu (např. usnesení ze dne 30.1.2012 sp. zn. 20 Cdo 3102/2012) nepobírá mzdu ani jiný příjem, a to nepřetržitě po dobu delší než 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců. Evidentně proto splňuje podmínky pro zastavení exekuce předpokládané v § 290 odst. 1 o.s.ř., který se s ohledem na § 177 odst. 1 daňového řádu použije i při daňové exekuci. Předpoklad žalovaného o vymahatelnosti předmětných daňových pohledávek se zakládá na nerealistických spekulativních domněnkách, které jsou v rozporu s § 290 odst. 1 o.s.ř.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že daňové exekuce na návrh žalobce nezastavil, neboť k tomu neshledal důvod podle § 181 odst. 2 daňového řádu. Dále konstatoval, že eviduje neuhrazené daňové pohledávky žalobce VS 5600023012, VS 5600001210 a VS 5600027910, přičemž celková výše daňových nedoplatků činí 30 499 Kč. Pohledávka ve výši 31 635 Kč, kterou žalobce označil variabilním symbolem 6092210101, není pohledávkou Městského soudu v Praze.
9. Při rozhodování ve věci samé soud vycházel zejména z této právní úpravy:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

10. Podle § 152 odst. 1 písm. e) trestního řádu ve znění účinném do 30.9.2020 byli obžalovaný pravomocně uznán vinným, je povinen nahradit státu paušální částkou ostatní náklady, jež nese stát.
11. Podle § 290 odst. 1 o.s.ř. ve znění účinném do 31.12.2021 soud zastaví na návrh plátce mzdy nebo povinného nařízený výkon rozhodnutí srážkami ze mzdy, když povinný po dobu jednoho roku nepobírá mzdu buď vůbec, nebo alespoň v takové výši, aby z ní mohly být srážky prováděny.
12. Podle § 290 odst. 1 o.s.ř. ve znění účinném od 1.1.2022 vyjde-li v řízení najevo, že povinný po dobu 2 let nepobírá mzdu, soud nařízený výkon rozhodnutí srážkami ze mzdy zastaví. Nařízený výkon rozhodnutí srážkami ze mzdy zastaví soud i tehdy, vyjde-li v řízení najevo, že povinný nepobíral po dobu 3 let mzdu alespoň v takové výši, aby z ní mohly být srážky prováděny. Návrh na zastavení může podat i plátce mzdy.
13. Podle § 177 odst. 1 daňového řádu nestanoví-li tento zákon jinak, postupuje se při daňové exekuci podle občanského soudního řádu.
14. Podle § 178 odst. 1 daňového řádu daňová exekuce se nařizuje vydáním exekučního příkazu, čímž je zahájeno exekuční řízení.
15. Podle § 181 odst. 2 daňového řádu správce daně na návrh příjemce exekučního příkazu nebo z moci úřední daňovou exekuci zcela nebo zčásti zastaví, pokud
  - a) pro její nařízení nebyly splněny zákonné podmínky,
  - b) odpadl důvod, pro který byla daňová exekuce nařízena,
  - c) povolí posečkáni úhrady nedoplatku,
  - d) bylo pravomocně rozhodnuto, že postihuje majetek, k němuž náleží právo nepřipouštějící exekuci, nebo věci nepodléhající exekuci,
  - e) zaniklo právo vymáhat nedoplatek,
  - f) předpokládaný výtěžek nepostačí ani ke krytí exekučních nákladů,
  - g) by pokračování v daňové exekuci bylo spojeno s nepoměrnými obtížemi,
  - h) bylo nařízeno více daňových exekucí a k úhradě vymáhaného nedoplatku postačí pouze některá z nich, nebo
  - i) je tu jiný důvod, pro který nelze v daňové exekuci pokračovat.
16. Podle § 10 vyhlášky č. 10/2000 Sb., o srážkách z odměny osob, které jsou ve výkonu trestu odnětí svobody zaměstnány, o výkonu rozhodnutí srážkami z odměny těchto osob a chovanců zvláštních výchovných zařízení a o úhradě dalších nákladů (dále jen „vyhláška č. 10/2000 Sb.“) denní sazba nákladů výkonu vazby činí 45 Kč za každý započatý kalendářní den příslušného kalendářního měsíce.
17. Podle § 11 odst. 1 vyhlášky č. 10/2000 Sb., rozhodnutí o výši nákladů výkonu vazby vydá ředitel věznice, a to na základě pravomocného rozhodnutí soudu, kterým byla odsouzenému uložena povinnost k náhradě nákladů spojených s výkonem vazby.
18. Podle § 10 odst. 1 daňového řádu správcem daně je správní orgán nebo jiný státní orgán (dále jen „orgán veřejné moci“) v rozsahu, v jakém mu je zákonem nebo na základě zákona svěřena působnost v oblasti správy daní.
19. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Úvodem soud považuje za potřebné konstatovat, že ačkoli je napadené rozhodnutí označeno jako „Vyjádření k návrhu na zastavení exekuce“, materiálně je třeba jej považovat

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

za rozhodnutí o zamítnutí návrhu na zastavení daňové exekuce, proti němuž v souladu s § 181 odst. 3 ve spojení s § 181 odst. 4 daňového řádu nelze uplatnit opravné prostředky, a které je přezkoumatelné ve správním soudnictví (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2014, č. j. 3 Afs 99/2014 – 43 či rozsudek téhož soudu ze dne 18.1.2017 č.j. 6 Afs 185/2016-37).

21. Podle § 181 odst. 2 písm. h) daňového řádu ve znění účinném do 31.12.2013 platilo, že *správce daně na návrh příjemce exekučního příkazu nebo z moci úřední daňovou exekuci zcela nebo zčásti zastaví, pokud dlužník, jehož mzda je exekučována, nepobírá nejméně po dobu jednoho roku mzdu alespoň v takové výši, aby z ní mohly být srážky prováděny. Zákonem č. 458/2011 Sb., o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů (dále jen „zákon č. 458/2011 Sb.“) který nabyt účinnosti dne 1.1.2014, však došlo ke zrušení tohoto ustanovení. V důvodové zprávě k zákonu č. 458/2011 Sb., se mj. uvádí, že „(r)ušená úprava představuje povinnost správce daně zastavovat nařízenou daňovou exekuci na mzdu v případě, že daňový subjekt pobírá po dobu jednoho roku tak nízkou mzdu, že z ní nemohou být prováděny srážky. Tuto informaci nelze v praxi zjistit jinak než neustálým dotazováním plátce mzdy, neboť skutečnost, že správce daně neobdržel po dobu 12 měsíců žádnou platbu, nemusí být zapříčiněna nízkou mzdou, ale i lepším pořadím pohledávky jiného věřitele. Současná právní úprava je zbytečně administrativně náročná a fakticky přispívá k maření cíle správy daní, tj. zajištění úhrady nedoplatku, neboť zastavením exekuce dojde ke ztrátě pořadí pohledávky správce daně. Podle § 290 odst. 1 občanského soudního řádu soud výkon rozhodnutí ve výše uvedeném případě sice také zastavuje, ale pouze na základě návrhu povinného nebo na základě návrhu plátce mzdy, který jediný může nezávisle posoudit, zda došlo k naplnění podmínky pro zastavení exekuce. Pro daňové řízení se nejvíe tato úprava soukromoprávního charakteru jako vhodná.“ Lze tak shrnout, že v minulosti byl přímo v daňovém řádu zakotven důvod pro zastavení daňové exekuce obsahově shodný s důvodem uvedeným v § 290 odst. 1 o.s.ř. Pro jeho nevhodnost v oblasti vymáhání daňových pohledávek byl však tento důvod ke dni 1.1.2014 z daňového řádu vypuštěn.*
22. S ohledem na výše uvedené nelze přisvědčit žalobní argumentaci, v níž žalobce namítl, že žalovaný měl podle § 177 odst. 1 daňového řádu subsidiárně použít § 290 odst. 1 o.s.ř. a daňové exekuce na žádost žalobce zastavit z toho důvodu, že žalobce více než 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců nepobírá žádnou mzdu ani pracovní odměnu za práci osoby ve výkonu trestu odnětí svobody. Ustanovení občanského soudního řádu se totiž při daňové exekuci použijí pouze tehdy, nestanoví-li daňový řád jinak. Daňový řád však v § 181 odst. 2 obsahuje vlastní, speciální úpravu důvodů zastavení daňové exekuce, která aplikaci § 290 odst. 1 o.s.ř. vylučuje. O nemožnosti aplikace § 290 odst. 1 o.s.ř. svědčí též shora nastíněný legislativní vývoj předmětné právní úpravy, ze kterého je zřejmé, že se zákonodárce rozhodl pro nevhodnost tohoto institutu v oblasti veřejného práva obsahově totožný důvod zastavení daňové exekuce z daňového řádu vypustit.
23. Zastavení výkonu rozhodnutí srážkami ze mzdy podle § 290 odst. 1 o.s.ř. *„totiž sleduje především zájem plátce mzdy, aby nemusel nařízený výkon rozhodnutí srážkami ze mzdy stále evidovat, když v případě, že výkon rozhodnutí byl po dobu 1 roku nepřetržitě neúspěšný, lze s vysokou pravděpodobností předpokládat, že bude neúspěšný i v budoucnu, takže tímto způsobem nedojde k uspokojení pohledávky oprávněného.“* (srov. Svoboda, K., Smolík, P., Levý, J., Doležilek, J. a kol. Občanský soudní řád. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 1345). Soud si je vědom obecné tendence zastavovat bezvysledné exekuce,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

čímž zákonodárce mj. vychází vstříc zaměstnavatelům, pro které je dlouhodobá evidence marných exekucí srážkami ze mzdy či jiných příjmů jejich zaměstnanců zátěží. Je však třeba reflektovat skutečnost, že tyto tendence dopadají především na pohledávky soukromoprávního charakteru. Jak ale žalobce sám několikrát v žalobě zdůraznil, předmětné pohledávky vymáhané v exekučních řízeních, jichž se týkal jeho návrh na zastavení daňové exekuce, jsou na základě zákona č. 459/2011 Sb., pohledávkami daňovými.

24. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že daňový řád neposkytuje správci daně důvod, pro který by mohl (či dokonce měl) předmětné daňové exekuce zastavit. Zastavovací důvody uvedené v § 181 odst. 2 písm. a), b), c), d), e), h) daňového řádu na situaci žalobce na první pohled vztáhnout nelze. Podle § 181 odst. 1 písm. f) daňového řádu správce daně daňovou exekuci zastaví, pokud předpokládaný výtěžek nepostačí ani ke krytí exekučních nákladů. U srážek ze mzdy či jiných příjmů však použití tohoto ustanovení nepřichází v úvahu, neboť srážky se provádějí tak dlouho, dokud není vymáhaná pohledávka i s příslušenstvím uspokojena (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31.5.2011, sp. zn. 20 Cdo 3124/2010). Ohledně důvodu zastavení daňové exekuce podle § 181 odst. 2 písm. g) daňového řádu je třeba uvést, že pokračování v daňové exekuci může být spojeno s nepoměrnými obtížemi např. v případě, že se zjišťování majetku dlužníka ukáže jako zbytečné úsilí (srov. LAVICKÝ, P. Komentář k § 181. In: BAXA, J. a kol. *Daňový řád: Komentář. II. díl.* Praha: Wolters Kluwer, 2011, s. 1135). Soud však v nyní projednávané věci neshledal žádné nepoměrné obtíže, které by bránily správci daně a XXX nadále evidovat daňové pohledávky žalobce, přičemž v případě jeho pracovního zařazení může být pohledávka hrazena srážkami z pracovní odměny.
25. Dle náhledu soudu nelze na vzniklou situaci aplikovat ani § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu a zastavit daňovou exekuci pro tzv. „jiný důvod“. V tomto ohledu je třeba zmínit, že Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 8.8.2017, sp. zn. Pl. ÚS 9/15 dovedl, že „(z)ávěry k jiným důvodům“ podle civilní procesní úpravy tak lze, s přihlédnutím k případným zvláštnostem, považovat za přenositelné k jiným důvodům“ podle daňového řádu.“ Na právě citovaný nálezh navázal Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 2.8.2019, č.j. 8 Afs 250/2018-54, v němž se zabýval aplikovatelností civilní judikaturou dovozených a Ústavním soudem potvrzených jiných důvodů pro zastavení výkonu rozhodnutí na daňovou exekuci a vyložil, že „jiným důvodem“ pro zastavení exekuce může být: 1) existence okolností, pro které další provádění výkonu je způsobilé založit kolizi s procesními zásadami (byť mohou mít podklad v právu hmotném), na nichž je výkon rozhodnutí vybudován, 2) výkon rozhodnutí se přičí účelu, který se jím sleduje, totiž zajistit (efektivní) splnění povinnosti vyplývající z vykonávaného titulu, 3) výkon rozhodnutí by vedl ke zjevné nespravedlnosti, 4) výkon rozhodnutí by byl v rozporu s principy právního státu.“ Ani jedna ze situací, kterou předpokládá Nejvyšší správní soud, však v daném případě nenastala. Žalobcovy daňové exekuce proto nelze zastavit ani podle § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu.
26. Žalovaný tedy nikterak nepochybil, jestliže v projednávané věci nepostupoval podle § 290 odst. 1 o.s.ř., nýbrž posoudil, je-li dán některý z důvodů pro zastavení daňové exekuce podle § 181 odst. 2 daňového řádu, a poté, co shledal, že žádný z těchto daňovým řádem předpokládaných důvodů naplněn není, návrhu žalobce na zastavení daňových exekucí nevyhověl. Napadené rozhodnutí tudíž netrpí vadou nezákonnosti.
27. V žádosti o zastavení daňových exekucí ze dne 18.8.2019 se žalobce domáhal též zastavení daňové exekuce, kterou označil variabilním symbolem 6092210101, na pohledávku ve výši

31 635 Kč, přičemž jako „příjemce“ označil Věznici Valdice. K tomu doplnil, že tato daňová exekuce byla nařízena usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30.12.2009 č.j. 4 T 4/2009. Ve vyjádření k žalobě nicméně žalovaný uvedl, že tato pohledávka není daňovou pohledávkou Městského soudu v Praze.

28. Soudu je z jeho úřední činnosti známo, že dne 30.12.2009 vydal Městský soud v Praze v trestním řízení proti žalobci vedeném pod sp. zn. 4 T 4/2009 usnesení, jímž ve smyslu § 152 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 155 odst. 1 trestního řádu uložil žalobci jakožto odsouzenému povinnost nahradit státu náklady spojené s výkonem vazby v trvání od 23.12.2007 do 24.11.2009 (tj. v trvání 703 dnů).
29. Na základě shora citované právní úpravy týkající se nákladů výkonu vazby, tvrzení účastníků řízení a skutečností, které zjistil soud ze své úřední činnosti, lze jednoznačně konstatovat, že daňovou exekucí na pohledávku ve výši 31 635 Kč, kterou žalobce označil variabilním symbolem 6092210101, je vymáhána pohledávka představující náklady spojené s výkonem vazby (vyhláškou č. 10/2000 Sb., stanovené denní sazbě nákladů výkonu vazby ve výši 45 Kč za každý započatý kalendářní den koresponduje v případě 703 započatých dnů vazby částka 31 635 Kč). Jedná se však o daňovou pohledávku, kterou v pozici správce daně nepřísluší vymáhat Městskému soudu v Praze, nýbrž řediteli věznice, který rozhodl podle § 11 odst. 1 vyhlášky č. 10/2000 Sb., o konkrétní výši nákladů spojených s výkonem vazby. Jak přílehavě shrnula veřejná ochránkyně práv ve stanovisku ze dne 25.10.2017 č.j. KVOV-27733/2017, *„(r)ozhodování o povinnosti hradit náklady výkonu vazby se děje ve dvou krocích. Prvním krokem je vydání usnesení soudu o povinnosti náhrady nákladů výkonu vazby (§ 155 odst. 1 trestního řádu), druhým krokem je následné rozhodnutí ředitele věznice o samotných nákladech výkonu vazby (§ 11 odst. 1 vyhlášky č. 10/2000 Sb.). Exekučním titulem je až rozhodnutí ředitele věznice.“*
30. Vzhledem k tomu, že je to ředitel věznice, kdo měl rozhodnout (a patrně již rozhodl) o výši nákladů výkonu žalobcovy vazby, je správcem daně příslušným k vymáhané této daňové pohledávky právě ředitel věznice, a to podle § 10 odst. 1 daňového řádu. Ze stejného důvodu není pro tuto daňovou pohledávku vedena daňová exekuce Městským soudem v Praze, a proto ani nemohlo být ve vztahu k ní napadeným rozhodnutím rozhodnuto.
31. Protože soud neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl. Vzhledem ke splnění podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s.ř.s. o věci rozhodl bez nařízení jednání.
32. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 11. ledna 2022

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu